

[Eva Kjer Hansen]

700 børn i Danmark. Nogle mener, det er for få; andre mener, det er for mange.

Det, der er vigtigt for mig, er, at en egentlig tvangsfjernelse må være den absolut sidste udvej, man griber til. Jeg bryder mig som udgangspunkt ikke om, at det offentlige skal have lov til at gribe ind i familiens privatliv, men der er altså situationer, hvor det er nødvendigt af hensyn til børnenes udvikling.

Jeg vil sige, at vi ser frem til en positiv udvalgsbehandling, og vi vil meget gerne være modtagelige over for nye konkrete forslag, der måske kan være med til at sikre målet om både at styrke forældresikkerheden og samtidig sikre muligheden for at hjælpe de børn, der bliver udsat for vold eller misbrug. Men vi mener virkelig, at vi er nået så langt, som det overhovedet kan lade sig gøre, med dette lovforslag.

Tom Behnke (FP):

Jeg lovede mig selv, at jeg her i anden runde ville nævne de positive ting, jeg har fundet ved lovforslaget. Det tog lidt lang tid, men da jeg nåede om bagest i lovforslaget, opdagede jeg, at det først træder i kraft den 1. januar 1993.

Ministeren sagde i sin tale, at nu skulle man have tydeliggjort omsorgsbegrebet – det var der flere der havde været inde på, og det var der behov for. Men det har ministeren jo allerede haft rig mulighed for at gøre, det er en mulighed, som ministeren har dagligt. Vi hører om så mange groteske sager om uberettiget tvangsfjernelse fra tid til anden. Vi hører om folk, der efter at have kæmpet mod det danske bureaukrati flygter med deres børn til Sverige og søger politisk asyl, og de får det. Hvad har ministeren gjort ved det, hvad agter ministeren at gøre ved det? Så kan ministeren selvfølgelig svare, at nu har man fremsat et lovforslag her, som skal råde bod på en del af det. Javel ja – men ministeren har jo haft den mulighed dagligt, lige siden ministeren blev minister.

I det hele taget synes jeg, at ministeren gled meget af på de mange kritiske indvendinger, der har været. Ministeren henviser til, at det er ting, vi må se på i udvalget. Ministeren gik endda så langt som til at erkende, at der var en række fejl og mangler i lovforslaget, som vi skal se på. Det er jo dejligt. Men ministeren burde have gjort sig de overvejelser, inden lovforslaget blev fremsat. Ministeren har endda haft to chancer for at gennemgå tingene – det

første forslag blev skudt ned af hendes egen gruppe – og derudover har ministeren et kæmpe embedsmandsapparat i ryggen til at finde ud af, hvor der kan være problemstillinger i lovforslaget. Jeg synes, det er ret vigtigt, at Folketinget får ministerens kommentar til de mange kritiske indvendinger, der var.

Ministeren var i sin tale bange for at komme til at overskride taletiden, men brugte dog ikke mere end halvdelen af den tid, der er til rådighed. Ministeren talte en del om forældrenes retssikkerhed. Det synes jeg også er meget godt, men hvad med børnenes retssikkerhed, hvad har ministeren at sige til det i relation til de indvendinger, der har været?

Lad mig lige sige: Når vi står over for en tvangsfjernelse, der er 100 pct. berettiget, synes jeg, det er meget væsentligt, at vi overvejer, hvad det er, vi tvangsfjerner barnet til, og ikke bare taler om, hvad vi tvangsfjerner barnet fra. Der er f.eks. et grotesk eksempel, som vi har fra Nordjyllands Amt, hvor man har den praksis, at incestbørn skal tvinges til samvær med den forælder, der har begået incesten. Jeg synes, det er så grotesk, at man udsætter børn for den slags. Det er ret væsentligt, at vi også får taget fat på sådan noget.

Jeg synes også, at ministeren manglede at kommentere den radikale ændring, jeg lagde op til, nemlig at vi fører dette ind under Civilretsdirektoratet i stedet for. Jeg vil gerne høre, hvor ministeren ser forskellen i skilsmisssager og tvangsfjernelse af børn. Hvad har ministeren at sige til det?

Bente Juncker (CD):

Jeg talte i min ordførertale om den nære familie, og det er rigtigt, at ministeren også har nævnt den nære familie i lovforslaget. Men jeg vil sige, og CD stiller som et krav, at myndighederne ved tvangsfjernelse bør kunne dokumentere, at den nærmeste familie ikke kan træde til. Det bør være dokumenterbart, at den nære familie ikke kan træde i forældrenes sted, inden man skrider til anden anbringelse uden for familiens kreds.

Og så er det meget godt, at sagsbehandlingen i ministerens forslag er skilt fra det udvalg, som skal beslutte at tvangsfjerne. Men hvad er det, børn og forældre har brug for? De har brug for et sted, hvor de kan komme og blive rådgivet. Det kan de ikke blive på kommune-